

2011 of 1911 in de Rotterdamse haven?

Je moet om kwart over zeven 's ochtends beginnen, maar je kan ook gebeld worden dat het wat later wordt. In het uiterste geval begin je dan om half elf. Dat doe je twee weken. Daarna volgt een 'klosweekend' – dat wil zeggen dat je dat weekend een dienst moet werken. Dat kan overdag, 's avonds of 's nachts zijn of zaterdag of zondag. Daarna draai je een week avonddienst, maar het kan ook zijn dat je een telefoontje krijgt dat je in die week één of meer nachtdiensten moet draaien. Ongezond en asociaal. Dat is de situatie bij ILS – een sjour- en inhuurbedrijf in de Rotterdamse haven.

Bij andere sjour- en inhuur bedrijven is het niet veel beter. Bij Matrants kun je, als er geen werk is, gewoon thuisblijven. Dan moet je dat later wel weer inhalen. Als het bij RPS niet lukt om die dagen in te halen, dan moet je ze aan de baas terugbetalen.

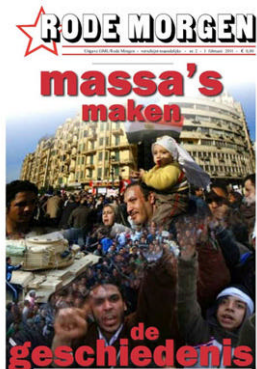
(Vervolg op pagina 7)

Bezoekadres:

Cronjéstraat 41
Rotterdam-Zuid

Zondags 14.00-16.00 uur
E-mail: dvl@rodemorgen.nl

Kijk op: www.rodemorgen.nl
Steunbijdragen:
bankrekening 4428359

Neem een abonnement op de **Rode Morgen**

Wil je eens in de vier weken lezen over de klassenstrijd in Nederland en andere landen? Dat kan!

Vul onderstaande bon in:

- 0 proefabonnement (drie nummers gratis)
- 0 jaarabonnement € 6,80
- 0 steunabo € 11,35

Naam

Adres

Plaats

Bedrijf

10-2-2011

Invullen, uitknippen en opsturen naar: Rode Morgen, Postbus 51245 3007 GE Rotterdam

Het **eindbod** in de sjour- en inhuursector is **geen stemming waard!**

De slechtste arbeidsvoorwaarden van de Rotterdamse haven moeten serieus verbeterd worden!

In de Rotterdamse haven hebben de arbeiders die werken in de sjour- en inhuursector de slechtste arbeidsvoorwaarden van allemaal: uiterst flexibele arbeidstijden, allerlei pulpcontracten en nergens gelijk loon voor gelijk werk. Dat levert de havenbedrijven dikke winsten op. Het is ook een breekijzer om de arbeidsvoorwaarden van alle havenarbeiders steeds

verder te verslechteren. Het treft op de eerste plaats de havenarbeiders in de sjour- en inhuursector, maar daarna volgen onvermijdelijk alle havenarbeiders.

Collega's in de sjour- en inhuursector kunnen een vuist maken

De havenarbeiders van Matrants, ILS en Unilash hebben besloten dat er één sjour- en inhuur-CAO moet komen. Dat is het echte vakbondswerk: samen kan je veel bereiken,

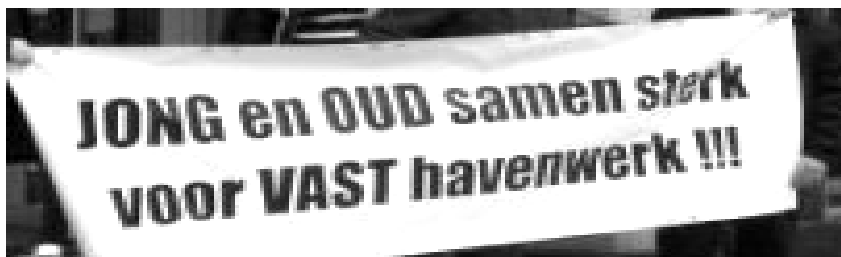

Havenvacatures amper vervuld

► Duizenden havenvacatures per jaar in Rotterdam en Amsterdam niet vervuld ► Reden: een tekort aan goed geschoolde mbo'ers ► Havenondernemers trekken tegenover Metro aan de bel: ROC's moeten hun opleidingen drastisch aanpassen (pagina 02)

Artikel in de krant van dinsdag 8 februari: *'Havenondernemers kunnen geen mensen krijgen'* - nadat ze eerst honderden mensen eruit hebben gegooid en rechteloze inhuur voor zo'n duizend collega's de norm hebben gemaakt:

- **Alle ontslagen collega's weer aannemen!**
- **Bij- en omscholing waar nodig!**
- **Vaste banen voor jong en oud!**

als democratie verkochten. Maar de opstand in Egypte is het werk van de gewone werkende mensen. De Moslimbroederschap distantieerde zich eerst zelfs openlijk van de demonstraties. Pas toen die niet van voorbijgaande aard bleken te zijn, begonnen ze aarzelend mee te doen. Toen de miljoenen demonstranten zich moesten verdedigen tegen de ingehuurd knokploegen van Mubarak, werd dat hier in de media vals voorgesteld als gevechten tussen voor- en tegenstanders. In werkelijkheid waren het doorzichtige pogingen van een moorddadig regime om zijn leven te rekken.

Uit één mond spreken nu kranten en TV over 'het einde' van de demonstraties. Mubarak heeft 'toegevingen' gedaan - er is een plan voor wisseling van de macht. In werkelijkheid hopen het regime, de VS en de Europese grootmachten dat met een paar kleine veranderingen het volk tevreden wordt gesteld - en hun heerschappij blijft. Maar daar kunnen arbeiders en de jongeren in Egypte en heel de Arabische wereld zich niet mee tevreden stellen. De strijd gaat door. Solidariteitsacties waren er in Amsterdam en Rotterdam.

(Vervolg van pagina 8)

Bij ILS en Matrans word je alleen aangenomen op een jaarcontract en als je niet precies doet wat de baas wil, dan wordt dat contract niet verlengd. Omdat iedereen fulltime-uitgaven heeft, wil iedereen graag wat extra werken en dus kom je op rare tijden en hou je kritiek binnen.

Wat hetzelfde is gebleven sinds 1911 is het streven naar maximale winst. In 1911 werden bonden opgericht om de wantoestanden samen aan te pakken. In 2011 zijn die bonden er, maar de werkers zullen het vakbondswerk zelf moeten oppakken, want onder leiding van de bondstop wordt het niet beter.

Kom naar de vergadering van de Volle Lading

**woensdag
2 maart 2011
om 20.00 uur**

**Cronjéstraat 41,
Rotterdam-Zuid**

(Vervolg van pagina 5)

en dat in alle fabrieken en bedrijven comités opgericht worden om zich te verdedigen. Egypte telt 84 miljoen inwoners, van wie twee derde onder de 30 jaar, en heeft de grootste arbeidersklasse van de landen in Afrika. Ondanks de repressie zijn er regelmatig grote stakingen, zoals die van duizenden werkers in de textiel fabrieken in 2010.

In de stad Suez gaan de werkers uit de haven en de fabrieken al snel na 25 januari de straat op en leveren slag met de politie. Hun voorbeeld en de oproep van de EFIU zorgt ervoor dat honderdduizenden arbeiders het werk neerleggen en mee doen aan de massademonstraties. Hierdoor ligt meer dan een week een groot deel van de economie in het land stil, ook in de havens. APM en DP World sluiten hun terminals aan het Suezkanaal helemaal. Varen door het Suezkanaal blijft mogelijk, maar laden, lossen en bunkeren niet.

De grote bedrijven en hun regeringen, die Mubarak altijd gesteund hebben, maken zich bezorgd. Zeker 8% van alle scheepvaart ter wereld, waaronder veel olietankers, gaat door het Suezkanaal. Als dit

wordt afgesloten zouden die schepen de omweg om het zuiden van Afrika moeten maken, wat hun reis tot twaalf dagen zou verlengen. In de week van 7 februari gaat een deel van de mensen weer aan het werk, omdat ze geld nodig hebben om te overleven.

Havenwerkers in Suez, Port Said en Ismalia gaan echter dinsdag 7 en woensdag 8 februari weer in staking. Zij blokkeren de poorten van de havenbedrijven door er voor te gaan zitten en eisen een loonsverhoging en betere arbeidsomstandigheden.

Economische crisis leidt tot politieke crisis

President Mubarak is een strategische bondgenoot van de VS. Hij steunt de blokkade van de Gazastrook en de agressieve politiek van Israël, dat het bruggenhoofd is van het Amerikaanse imperialisme in het olierijke Midden Oosten. Jaarlijks ontvangt het Mubarak-regime 1,5 miljard dollar aan Amerikaanse hulp, vooral bestemd voor het leger.

Het regime van Mubarak rechtvaardigt zijn bewind door te wijzen naar de 'Moslimbroederschap' - 'na ons de chaos'. Daarmee vergoelijkte Mubarak zijn dictatuur, die de westerse media

(Vervolg van pagina 1)

alleen kun je tegenover de baas niets bereiken. De bedrijven willen daar natuurlijk niet aan meewerken - zij houden de arbeiders liever verdeeld, zij incasseren liever hogere winsten.

In december is op ledenvergaderingen besloten om de bedrijven een 'voorultimatum' te stellen. Toch kregen de bedrijven het voor elkaar dat er opnieuw over een 'eindbod' gestemd moest worden. Op de vakbondsvergadering van 8 februari werd dit 'eindbod' vrijwel unaniem afgewezen.

Op 23 februari, 28 februari en 3 maart wordt er opnieuw onderhandeld. Op de vergadering werd ook vrijwel unaniem besloten dat er acties volgen, als er geen goed akkoord uit die onderhandelingen komt. Dan is het tijd om met vakbondsacties druk uit te oefenen. De collega's bij Matrants, ILS en Unilash hebben een grote machtspositie. Als zij containers en andere lading niet losmaken, kan er geen spat werk verricht worden. Als zij de lading niet vastzetten, kan geen boot vertrekken.

Maar in plaats van acties moet er op een vakbondsvergadering opnieuw over eindbod van de bedrijven gestemd worden. En

dat eindbod lijkt zoveel op de oude CAO's, dat een stemming daarover verknoeiide tijd is.

Het eindbod lijkt niet op een sector-CAO en lost de problemen niet op

Het eindbod dat nu op tafel ligt is helemaal niet één CAO: het zijn drie CAO's met een nietje erdoor. Daarmee is het probleem van de aparte CAO's niet opgelost. Het is al erg genoeg dat er maar drie bedrijven bij de nieuwe CAO betrokken zijn.

RPS en Transscore horen er bij. Van der Meer, Van Pelt en Schreijer enzovoort horen er ook bij. De CAO moet algemeen verbindend verklaard worden voor de hele sector. Drie bedrijfs-CAO's met een nietje erdoor zijn een schertsvertoning.

Matrants zegt de ene keer de ECT-CAO te volgen en de andere keer weer niet. Matrants pikt zo de krenten uit de pap. De collega's bij Matrants krijgen zo een lager loon dan waar ze recht op hebben. Ook dat probleem wordt in het eindbod niet opgelost.

De collega's van ILS en Unilash willen af van de verschoven uren, ze willen af van het heen en weer spullen van vroeg naar laat in de nachtweek en ze hebben genoeg van de ver-

(Vervolg van pagina 3)

plichting voor een heel klosweekend beschikbaar te zijn. In het eindbod wordt daar een beetje aan geschaafd, maar de situatie verbetert niet wezenlijk. Volgens het eindbod zou de baas vier keer per maand in de dag- of avonddienst iemand maximaal vier uur later kunnen laten beginnen. Het op- en terugspillen in de nachtweek zou blijven. Het klosweekend vervalt alleen als er een feestdag in het klosweekend valt. Minimale concessies. Weg met flexibele arbeidstijden: vaste roosters!

Waarom moet een sector-CAO voldoen?

Een CAO voor de hele sjoer- en inhuursector: daar moet het naartoe. Wie wil vechten voor een betere CAO, die kan zijn ogen niet sluiten voor het probleem van de pulpcontracten. Met jaarcontracten, uitzendcontracten en parttimecontracten is een groot deel van de collega's nooit zeker van zijn baan.

Op een pulpcontract kun je geen toekomst bouwen. Met een pulpcontract ben je ongeveer verplicht om alles te doen wat de baas vraagt – en snel en zonder ziek te worden en zonder tegensputteren.

Pulpcontracten zijn asociaal. Met een pulpcontract is het ook moeilijk om kritische geluiden te laten horen en eensgezind te strijden voor een goede CAO. Die pulpcontracten moeten weg!

- **Eén CAO voor de hele sector – ook RPS, Transscore enzovoort!**
- **Algemeen verbindend verklaren van de CAO voor de hele sector!**
- **Gelijk loon voor gelijk werk, geen jongerenlonen, geen eindeloze loonschalen!**
- **Vaste roosters, geen verschoven uren, geen inhaaldagen, geen klosweekenden en geen opspildiensten!**
- **Vaste banen, geen pulpcontracten!**

En als die eisen niet in één keer gehaald kunnen worden dan moet er toch in ieder geval een reuzenstap in de goede richting gezet worden, zodat bij de volgende CAO de zaak afgerond kan worden.

Nu laf inbinden zou een heel verkeerd signaal zijn. Als nu een start wordt gemaakt met één CAO voor de sjoer- en inhuursector, dan moet het wel de goede start zijn!

Egyptische havenwerkers midden in de strijd

Na dertig jaar uitbuiting en onderdrukking sloeg op 25 januari de vonk van Tunesië over naar Egypte. Het was de 'dag van de nationale politie', maar de mensen gingen massaal de straat op voor hun 'dag van revolutie tegen marteling, armoede, corruptie en werkloosheid'. Niet alleen in Kairo, maar in alle grote steden overwonnen de mensen hun vrees na jarenlang opgekropte woede over de intimidatie, de knuppels en de corruptie van de politie – zoals in de havenstad Suez.

De inzet van de politie, de paramilitaire knokploegen in burger, de waterkanonnen en het traangas, de meer dan 300 doden en duizenden verwonden, het uitschakelen van internet en mobieltjes – al die maatregelen van het gehate regime heeft de democratische strijd niet kunnen stoppen.

De massa's maken de geschiedenis

Zoals in Tunesië spelen ook in Egypte de arbeidersklasse en de jongeren een leidende rol. Vanuit de havenstad Suez is een grote stakingsbeweging op gang gebracht. Veel arbeiders komen gewoon niet naar het werk, maar gaan demonstreren, met groot doorzettingsvermogen en zelfs doodsvrachting. Zij willen niet verder onder een regime dat hen armoede, werkloosheid en onderdrukking brengt. De productie van Unilever en Heineken in Egypte kwam tot stilstand.

Onafhankelijke vakbonden richtten een nieuwe federatie op: de 'Egyptische Federatie voor Onafhankelijke vakbonden (EFIU). In een oproep zegt de federatie dat "de arbeidersklasse het hart en de ziel van de volksrevolutie" is